

Pinyons

Els pinyons eren del tiet Antoni, que els va portar de les Amèriques ja fa anys i els teníem guardats conjuntament amb la farina d'ametlla al tercer prestatge de l'habitació d'en Marc. Després vam afegir moniatos de no sé quin súper, i que els va portar la Trini amb un mal de cap, conjuntament amb les pastanagues de l'àvia Enriqueta que les portava per mil, les pastanagues.

Però la farina de blat prohibida a casa per una intolerància, va aparèixer per mil.

La panela em va salvar perquè no volia posar sucre refinat i volia fer panellets saludables, però tant moniato va trencar les possibles receptes equilibrades que havien de sortir en aquesta bogeria. Sort que el pinzell i l'ou ens va permetre donar color, perquè era immenjable, però atractiu i ja tot fet vam pensar que ho podríem haver fet a la conca. Tot estava “desparramat” per la taula i no quedava drap net en aquella cuina que semblava haver passat per una guerra. Sort de la ratafia que ens va posar contents perquè si era pels panellets... Ja podeu imaginar que quan es va acabar la ratafia, va venir el conyac. Quina ressaca!!!

Mercè Pereira